

De weg naar de top is niet geplaveid met rozen...

Enkele bedenkingen bij het winnen van een Landjuweel

't Kan verkeren, zei Bredero. Dertig jaar geleden is de St.-Joriscgilde van Meer op sterven na dood. Na vijf eeuwen ononderbroken bestaan, dreigt de kruisbooggilde te bezwijken aan het modernisme van de 'golden sixties'. Bij schietwedstrijden kunnen we geen zestal meer opstellen. Smalend noemt men ons 'de gilde van twee man en een paardenkop'. Dertig jaar later winnen we het 15de Landjuweel in Essen. De hoogste eer voor een Kempense gilde.

Scharnierpunt tussen deze twee uitersten is zeker 1979. Een handvol moedigen beslist hun lokaal in een café van de Dorpsstraat te verlaten en terug te keren naar hun eigendom aan de Donckstraat. Ze bouwen er een nieuwe schietstand en richten een belendend pand in als gezellige gildenkamer. Erop of eronder? Het wordt erop! We kunnen op een eigen, zelfstandige wijze beginnen werken aan de uitbouw van een moderne gilde.

Eenmaal uit de financiële problemen na de bouwperikelen, gaat onze aandacht eerst naar het gildenpatrimonium. In 1985 laten we een St.-Jorisbeeld maken; in 1987 een nieuw blazoen. In 1990 worden vlag en vendel ingewijd. Vanaf 1997 siera een koningsketting de nieuwe breuk. Recent wordt de oude breuk omgebouwd tot een kroonjuweel. We schaffen ook twee nieuwe gildentrommen aan.

Hoog tijd om het hele gildenpatrimonium in kaart te brengen. Daarom maken we in 1997 een inventaris van alle gildenbezittingen. Ruim 310 gildenvoorwerpen worden in 26 rubrieken ondergebracht; elk voorwerp nauwkeurig beschreven. Van de kostbaarste voorwerpen maken we een foto en scannen die vervolgens in, met de computer. Alles wordt gebundeld in een keurige map. Dit titanenwerk moet ons patrimonium beveiligen tegen toekomstig verlies.

Twee archivariissen gaan het hele gildenarchief ordenen, conserveren en znodig laten restaureren. Het Restauratie Atelier Helmond behandelt deskundig de perkamenten 'caert' van 1534. Gildenbroeders ontwerpen en maken een eiken gildenkist om ons kostbaarste archiefstuk historisch verantwoord te bewaren en esthetisch tentoon te stellen. Dezelfde firma restaureert vakkundig de registers uit 1778 en 1820. Oude, losse geschreven documenten kopiëren we, vertalen ze in modern Nederlands en voegen ze samen in een keurige map.

Alle documenten uit de recente geschiedenis van de gilde worden gerubriceerd en in bundels over een periode van vijf jaar ingebonden: Zo ontstaan onze 'Bronnenboeken', waarvan er momenteel drie klaar zijn. Dit werk is nog niet af.

Het bestuur optimaliseert de werking van de gilde. Ze maakt een reglement van Innerlijke Orde. Halfjaarlijks verschijnt het gildentijdschrift De Doelen. Er wordt een onthaalbrochure ontworpen. We organiseren opendeurdagen en nodigen dorpsverenigingen uit naar de gilde voor kennismaking. De zesdeklassers van de lagere school krijgen een initiatie in het gildenleven. We starten een jeugdwerking en richten een wintercompetitie in voor min 14-jarigen. In 1997 beginnen we met een dansgroep en een seniorenwerking. Jaarlijks organiseren we een gezinsuitstap. Voor de kleintjes is er een kinderpannenkoekendag...

De gilde groeit. De schutters doen het uitstekend. 1999 wordt een absoluut topjaar. In het Verbond van St.-Joriscgilden worden we algemeen kampioen en veroveren alle drie de individuele titels. De stad Hoogstraten verkiest de Sint-Joriscgilde tot sportploeg van het jaar.

Samenvattend: we zijn een gilde met een boeiend en een bloeiend sociaal, cultureel en sportief leven...maar blijven bescheiden.

Voor de start van het Landjuweel in Essen staan we bij de voorlopige rangschikking op een mooie 10de plaats. Hierbij moet je rekening houden dat we pas vanaf 1998 meedansen. Bij de gildenfeesten van 1998 en 1999 eindigen we respectievelijk op een derde en tweede plaats. We gaan dus, om zomogelijk, een plaatsje bij de eerste vijf te veroveren. Dat zou fantastisch zijn. Geen haar op ons hoofd denkt aan de overwinning. Niet haalbaar, heb ik mijn gildenbroeders gezegd, laat ons daarom het gildenfeest van 2001 maar inrichten...

In Essen loopt alles als een trein. 's Zaterdags winnen we de zestalschieting en de rozenprijs. 's Zondags komt daar nog de opperkoning bij. Het schieten brengt het maximum van 200 punten op. De jury heeft waardering voor ons gildenbezit. We stappen met 64 leden op in het schoon inkomen. De Weversdans wordt vlot uitgevoerd. De vendelier en de roffelaar presteren op hun hoogste niveau. Dit moet een mooie ereplaats worden.

Bij de proclamatie kunnen we onze oren niet geloven. Het Landjuweel! Het applaus en de felicitaties zijn hartverwarmend. Als in een film zie je dan meer dan twintig jaar noeste arbeid aan je geest voorbijtrekken. Uitlatingen als: verkocht en gestolen, komen op dat moment pijnlijk over. Onsportief! Gebrek aan respect voor de andere?

We voelen ons geen haar beter dan de andere gilden. Wel evenwaardig. De anderen misten misschien dat tikeltje geluk dat nodig is voor een overwinning. Denk hierbij maar aan de opperkoningsschieting. Een wedstrijd is en blijft een wedstrijd. Je kan winnen of verliezen. Dit Landjuweel is gewonnen met het schieten. En daarmee zitten we terug bij de oorsprong van een Landjuweel: een schietwedstrijd.

Respect voor de andere krijg je door elkaar beter te leren kennen. Wij hebben al vaak raad gevraagd aan anderen en het ons nooit beklagd. Ook wij zetten de deur van ons gildenlokaal wagenwijd open. Wij hebben niets te verbergen. Misschien wel iets te tonen. Wellicht zijn we een lichtpunt en een voorbeeld voor gilden die het op dit ogenblik moeilijk hebben.

De St.-Joriscgilde van Meer staat nu voor een loodzware opdracht. In 2001 een gildenfeest inrichten omdat we zo naïef

waren te denken dat het Landjuweel onbereikbaar was. In 2005 het Landjuweel inrichten omdat we het wonnen.

We zijn uiteraard fier op de trofee die we meebrachten uit Essen. Een collectieve beloning voor meer dan twintig jaar hard werken. Voor mij persoonlijk tevens een blijvende herinnering aan een goede vriend en medewerker Fons Cruysberghs.

De landjuweelhouder, Jef Van Opstal